

Da en sådan afviklingstakt kunne volde problemer for den gruppe af boligejere, der lige har købt hus eller ejerlejlighed, kan skattemynderen kræve, at rentefradraget vedrørende boliglån afvikles efter en anden model.

Vælger skattemynderen, at afviklingen af rentefradraget vedrørende boliglåne skal ske efter den anden model, sikres dermed, at boligudgiften ikke vil komme til at udgøre en voksende andel af reallønnen. Dette kunne dog i sig selv være slemt nok, nemlig for den gruppe ejere, der lige har købt hus eller ejerlejlighed, og hvor rentefradraget derfor vejer tungest. Dette er der imidlertid taget højde for, idet skattemynderen kan kræve, at aftrapningen ikke sker i en takt, der er hurtigere end efter de nugældende regler (forudsat at lejeværdien ændres i takt med prisudviklingen, og at der ikke forekom belåning af værdistigningerne).

Hvad enten boligejeren vælger den ene eller den anden afvikling vedrørende boliglånenes renter, så er det under alle omstændigheder med forslaget sikret, at ingen stavnsbindes i deres nuværende bolig som følge af fradragsafviklingen. Det maksimale fradrag er nemlig personligt og bortfalder ikke, selv om personen f.eks. sælger privat bolig og køber ny med deraf følgende nye lån. Inden for det maksimale fradrag vil skattemynderen så kunne fradrage renter af disse nye lån. Det kunne overvejes at stramme denne regel, således at den kun omfattede boliglån, men det er dog næppe praktisk hensigtsmæssigt, og derfor er forslagsstillerne indstillet på at acceptere, at der i aftrapningsperioden kan opstå situationer, hvor renter af nye lån i et vist – i praksis begrænset – omfang vil blive fradragsberettigede, nemlig i de situationer, hvor skattemynderen afvikler gamle lån hurtigere end svarende til aftrapningstakten for rentefradraget.

De statsfinansielle konsekvenser af forslaget

Som allerede nævnt er rentefradraget langt det største af de ligningsmæssige fradrag, i 1985 udgjorde det 75,7 mia. kr. ud af det samlede lignings-

mæssige fradrag på 109,7 mia. kr.

Lejeværdien (overskud af egen bolig) udgjorde 10,0 mia. kr. i 1985.

På lang sigt, dvs. når rentefradrag og lejeværdi er fuldt afviklet, kan de statsfinansielle konsekvenser altså skitseres således, hvis der regnes i 1985-kr. og hvis vi antager, at renteudgifterne i dette slutår, f.eks. år 2000, fortsat udgør ca. 75 mia. 1985-kr:

	mia. kr.
Øgede stats- og kommuneindtægter som følge af fjernelse af rentefradrag: 75 mia. kr. × 50 pct. =	37,5
Mindskede indtægter vedrørende lejeværdi: 10 mia. kr. × 50 pct. =	5,0
Mindskede indtægter vedrørende renteaftag	1,5
Samlet øget skatteindtægt	31,0

Det må understreges, at der her er tale om en overordentlig forenklet modelberegning blandt andet er der ikke taget højde for udskillelse af renteudgifterne vedrørende studielån og privatpersoners erhvervsgæld, men formålet er alene at vise en størrelsesorden.

De første år vil nettoindtægtsforøgelsen for det offentlige år for år være forholdsvis lille, fordi rentefradrag, renteaftag og lejeværdibeskatning afvikles i forskellig takt. Men efter 2-3 år vil der årligt ske en markant tilvækst i de offentlige skatteindtægter.

Til belysning af brugen af rentefradragene har forslagsstillerne udarbejdet nedenstående to oversigter.

Den første oversigt viser befolkningens muligheder for at udnytte rentefradragsreglerne set i forhold til dens skattemæssige bruttoindkomst.

Oversigten over kommunerne er lavet for at udregne forskellen mellem kommuner med store forskelle i indkomstgrundlaget og samtidig med en stor forskel i bygning af almenyttigt boligbyggeri kontra kommuner med overvejende privat byggeri.